

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν τῇ ἑνδεκάτῃ καὶ ἡμισεία ἀμαξῖα ἦταν μάτησε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἑνδιαιτήματος τοῦ Ἱερώνυμου ἡράκλη, καὶ κατῆλθεν αὐτῇς ὑψηλὸς ἀκόλουθος, ὅστις ἔκρουσε τὴν τρίας μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος τὴν θύραν.

« Ἡ δεσποσύνη Βερκούρ ἐδῶ; » (Βερκούρ ἦτο τὸ ὄνομα, ἀνέλαβεν ὁ Ἱερώνυμος.)

« Ναί. »

Ἡ κόμισσα δὲ Καλμέ καὶ ὁ κύριος δὲ Κλαιρόν ἐπέζευσαν.

« Π' Ἀντουανέττα ἐδέχθη τοὺς ξένους της καὶ παρουσίας ἀδελφόν της, ὅστις τοὺς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς τῆς ἀβρότητος. Ἱερώνυμος ἐθεώρησε τοσοῦτον ὥραίαν τὴν κόμισσαν, ὥστε (καὶ τὴν ρῆσιν τοῦ Λόρδου Τότσεστερ) « ἡ καλλονή της νὰ παραχθῇ ὀλόκληρον ἔθνος ἀθέων νὰ λατρεύῃ τὴν θεότητα. » Οἱ ὄφει μοί του ἀπερρόφων τὰς χάριτάς της, αἱ πτέρουγες τῆς ψυχῆς ὃγράνθησαν, οἱ σπόροι ἐξωγκώθησαν ὑπὸ τὰς βίζας των κίμασε τὴν « ἱεράν ἐκείνην συγκίνησιν, » καὶ κατέστη « τηρης εὐτεθοῦς φόβου. »

« Ἐσχάτως ἀφίγθητε ἐκ Γαλλίας, κύριε Βερκούρ; » εἶπεν κύριος δὲ Κλαιρόν.

« Πρὸ ὀλίγων μοίλις ἔθδομάδων. »

« Ήμεις μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν. »

« Συγχαίρομαι ύμιν ἐκ παρδίκας. »

« Ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν σὺν τῷ ὄντι οἱ θαυμάτων ἦντες ἀσφαλεῖς ἐν Ηχριστοῖς. Ἐάν δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν λόγον τοῦ αὐτοκράτορος· καὶ ἐκν ἦν εἰλικρινῆς εἰς τὰς σχέσεις του. »

« Δύνασθε νὰ θαυμάσθε εἰς τὸν λόγον τοῦ αὐτοκράτορος· σέβομαι λίγαν τὸ θαυμάσιον ἦν ὥστε νὰ υπολάβω αὐτὸν ψεύδους· ἀλλὰ περικυκλωῦται ὑπὸ τοσούτων ἀτίμων, φιλαρκούτων, ὅλων ἀγωνιζομένων διὰ τὸ ἴδιαίτερον αὐτῶν φέρον, φοβουμένων διὰ τὴν διάρκειαν τῆς δυναπτείας του, μοὶ εἰνε ἀδύνατον νὰ διακινδυνεύσω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῷ τήματος, ὅπερ μοὶ καθυποθάλλετε. »

« Ο Φουκέ ισχύει ἀκόμη; »